

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce A. t., v. o. s., zastoupeného JUDr. Jaroslavem Savkem, advokátem v Teplicích, Dlouhá 31/63, 415 01 Teplice, proti žalovanému Generálnímu ředitelství cel, Budějovická 7, 140 96 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva financí, Generálního ředitelství cel, ze dne 25. 7. 2002, čj. 25569/02-11

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 7. 2002, čj. 25569/02-11, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního ředitelství Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2002, čj. 3920/02-01, kterým nebyla povolena obnova řízení o celním deliktu žalobce, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle § 59 odst. 2 správního řádu potvrdil.

Žalobce se u Vrchního soudu v Praze domáhal včasnou žalobou zrušení tohoto rozhodnutí. Věc nebyla do 31. 12. 2002 u vrchního soudu skončena; proto ji převzal podle § 130 a 132 soudního řádu správního k dokončení řízení Nejvyšší správní soud).

Žalobce v žalobě nejprve popsal průběh správního řízení včetně podrobné rekapitulace obsahu svého odvolání. Nato se dovolával toho, že žalovaný ani správní orgán I. stupně pod navrhované důvody obnovy řízení nepodřadili skutečnosti, které žalobce uvedl v návrhu na obnovu řízení, potažmo v odvolání, a namítaná pochybení účelově přizpůsobili potřebnému výsledku, tj. nevyhovění návrhu na obnovu řízení, aniž také vyžádali dotčený trestní spis. Dále tvrdil nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně; ta spočívala v tom, že všechny důkazy, o které jsou tato rozhodnutí opřena, byly

pořízeny v rozporu se zákonem (např. obsah vysvětlení provedeného dle trestního řádu byl použit jako důkaz ve správním řízení, ač nebyl dodržen postup dle správního řádu) nebo chybí vůbec (např. pracovní smlouva uzavřená mezi žalobcem a p. S.). Postupem správních orgánů pak bylo porušeno ustanovení § 3 odst. 1-4, § 18, § 33 odst. 1-2, § 46 spr. ř. a článek 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, stejně tak předpisy upravující příslušnost a působnost celních orgánů – zejména § 7 správního řádu a § 11 odst. 1-2 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon.

Ze správního spisu vyplynulo, že Celní úřad Teplice rozhodnutím ze dne 7. 9. 2001, čj. 1069/01-01/TR31/01/O, uznal žalobce vinným z celního deliktu podle § 298 odst. 1 celního zákona, protože žalobce na pohraničním celním úřadu Folmava nepřihlásil všechno dovážené zboží, tj. 1200 kartonů čínských nudlí v ceně 132 726 Kč a 1199 ks plastových kanystrů s obsahem 23 980 litrů etylalkoholu v ceně 1 438 800 Kč, čímž porušil ustanovení § 80 odst. 1 písm. a) celního zákona a naplnil tak skutkovou podstatu porušení celních předpisů dle § 293 písm. a) celního zákona. Za popsany celní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 000 000 Kč a dále mu bylo podle § 303 odst. 1 celního zákona zabráno převážené zboží. Odvolací orgán (Celní ředitelství Ústí nad Labem) k odvolání žalobce rozhodnutí celního úřadu dne 18. 10. 2001 změnil tak, že do výroku doplnil datum, kdy byl celní delikt spáchán, a opravil nesprávný odkaz na ustanovení § 80 odst. 1 písm. a) odkazem na ustanovení § 80 odst. 1 celního zákona; v ostatním napadené rozhodnutí potvrdil.

Dne 29. 5. 2002 pak žalobce podal u Celního ředitelství Ústí nad Labem návrh na obnovu řízení. Tvrdil existenci důvodů podle § 62 odst. 1 písm. a) spr. ř. (vyšly najevo nové skutečnosti i důkazy, které mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohly být v řízení uplatněny bez zavinění účastníka řízení), písm. c) (žalobci byla nesprávným postupem obou správních orgánů odňata možnost účastnit se řízení a tato skutečnost měla podstatný vliv na rozhodnutí a tato vada nebyla odstraněna ani v odvolacím řízení, ale naopak byla zde zopakována), a písm. e) (rozhodnutí se opírá o důkazy, které se ukázaly být nepravdivými, protože tyto důkazy byly opatřeny nezákonným způsobem).

Konkrétně odkázal na článek uveřejněný dne 22. 5. 2002 v deníku Právo, z něhož plyne, že trestní stíhání osob, které se podílely na dopravě kontejneru do České republiky, bylo zastaveno. Z vad řízení poukázal na nedostatek oznámení o zahájení správního řízení, na skutečnost, že žalobci nebyla dána možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, na rozpor ve vyličení skutku, neboť žalobce, resp. jeho zaměstnanec, podle správního orgánu nepřihlásil všechno zboží (tj. i 1200 kartonů čínských nudlí), přičemž ve skutečnosti přihlásil 3600 těchto kartonů. K důkazům také uvedl, že protokol neobsahuje popis postupu celníků zasahujících v areálu v Č., zejm. chybí např. údaje o tom, zda kontejner byl opatřen celní závěrou. Postup celníků sledujících zásilku ve spolupráci s německými celníky byl obecně nezákonný, neboť tzv. „sledovaná zásilka“ je v trestním řádu upravena až od 1. 1. 2002, přičemž tato pravomoc náleží státnímu zástupci a policii, nikoliv celním orgánům. Namítal i nedostatky právního posouzení, spočívající v tom, že

žalobci je přičítáno jednání jeho zaměstnance. Žalobce přitom svému zaměstnanci v této věci žádné pokyny nedal.

Celní ředitelství Ústí nad Labem dne 25. 6. 2002 návrhu na obnovu řízení nevyhovělo, neboť nenašlo žádný z důvodů obnovy řízení. V odvolání žalobce zopakoval tytéž důvody a trval na tom, že by obnova řízení měla být povolena.

Žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí I. stupně potvrdil. Ohledně tvrzených důvodů obnovy řízení žalobci vytkl obecnost; postrádal vymezení konkrétních skutečností, které mají být těmi novými skutečností a důkazy, určení, kterým konkrétním postupem správního orgánu byla žalobci odňata možnost účastnit se řízení, a označení důkazů, které se ukázaly být nepravdivými. Žalovaný dále v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že článek z časopisu Právo je toliko kritikou rozhodnutí státního zástupce. Údaje v něm uvedené se rozhodování o celním deliktu přímo nedotýkají. Přitom skutečnost, že se v daném případě nejednalo o trestný čin, neznamená, že se nemůže jednat o celní delikt. Dále žalovaný uvedl, že řízení bylo řádně zahájeno (dopisem ze dne 27. 4. 2001) a žalobci byla při ústním jednání dne 20. 6. 2001 dána možnost k věci se vyjádřit. Žalovaný rovněž usoudil, že dopravu, kterou uskutečňoval zaměstnanec žalobce, je třeba přičítat na vrub žalobce, a odkázal přitom na § 25 nařízení vlády č. 108/1994 Sb. Setrval i na tom, že nezákonným dovozem byla celá zásilka, neboť bez ohledu na pozdější zjištění padělaných dokladů byla přihlášena zásilka, která neodpovídala skutečnosti. Rozpor se zákonem se tak týkal celé zásilky, nikoliv pouze neexistujících 2400 kartonů čínských nudlí nebo naopak naložených 1199 krabic s lihem. Celá zásilka pak byla v celním režimu a podléhala podle § 47 celního zákona celnímu dohledu. Přitom každé zboží, které podléhá celnímu dohledu, může být podle § 48 celního zákona podrobeno celní kontrole. Kontrola zásilky poté, co zboží opustilo pohraniční celní úřad, není nezákonná. Provádění celní kontroly a celního dohledu celnímu orgánu přísluší zejména podle § 2 písm. j) a k), § 11 a § 37a a násl. celního zákona.

Ve vyjádření k žalobě pak žalovaný tyto argumenty zopakoval. Setrval na tom, že veškeré důkazy, z nichž vycházely správní orgány při rozhodování o celním deliktu, byly pořízeny v souladu se zákonem, a to správními orgány k tomu oprávněnými. V řízení o povolení obnovy řízení pak nebyla porušena žádná v žalobě citovaná ustanovení Listiny základních práv a svobod, celního zákona ani správního řádu. Žalovaný pak uzavřel, že žalobce v odvolání neuvedl žádný z taxativně vymezených důvodů obnovy řízení obsažených v ustanovení § 62 odst. 1 správního řádu.

Nejvyšší správní soud především zkoumal, zda žalovaný ohledně skutečností namítaných žalobcem správně usoudil, že je nelze považovat za důvody pro obnovu řízení. Žalobce jak uvedeno tvrdil naplnění podmínek uvedených v § 62 odst. 1 písm. a), c) a e) správního řádu; k tomu pak předesťel jednotlivá skutková tvrzení, a to jak v samotném návrhu na obnovu, tak v odvolání i v žalobě.

Soud tedy nejprve skutková tvrzení dle jejich povahy nejprve přiřadil k jednotlivým relevantním ustanovením správního řádu, tj. k písm. a), c) nebo e) uvedeného ustanovení, a poté hodnotil, zda jsou naplněny jejich hypotézy.

K jednotlivým tvrzeným důvodům obnovy soud uvážil:

Řízení před správním orgánem ukončené rozhodnutím, které je v právní moci, se na návrh účastníka řízení obnoví, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohly být v řízení uplatněny bez zavinění účastníka řízení [§ 62 odst. 1 písm. a) spr. ř.]. Tento důvod obnovy žalobce přitom spatřuje v tom, že - jestliže neobstály opatřené důkazy v trestním řízení (neboť bylo zastaveno trestní stíhání osob, které se podílely na dovozu zboží) - nemohou obstát ani v řízení o celním deliktu.

Novými skutečnostmi a důkazy ve smyslu citovaného ustanovení je třeba rozumět takové skutečnosti a důkazy, které v době rozhodování správního orgánu reálně existovaly, resp. mohly být reálně provedeny, ale správnímu orgánu, ani účastníkům nebyly známy. Žalobce ale žádné takové nové důkazy neoznačil. Hovoří-li pouze o důkazní síle důkazů ve správním řízení provedených, nejde o důkazy nové. Taková tvrzení důvodem obnovy řízení být nemohou. Žalobce ostatně přehlíží, že stíhání za správní delikt není nijak podmíněno trestním stíháním odpovědných osob, a že správnímu postihu není nijak na překážku, i kdyby trestního stíhání vůbec nebylo.

Řízení před správním orgánem ukončené rozhodnutím, které je v právní moci, se na návrh účastníka řízení dále obnoví, jestliže byla nesprávným postupem správního orgánu účastníkovi řízení odňata možnost účastnit se řízení, mohlo-li to mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohla-li náprava být zjednána v odvolacím řízení [§ 62 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Pro povolení obnovy se zde tedy vyžaduje kumulativní splnění tří podmínek: nesprávný postup správního orgánu, v jehož důsledku byla účastníkovi řízení odňata možnost účastnit se řízení; způsobilost této procesní vady podstatně ovlivnit rozhodnutí; a konečně nemožnost odstranit tuto vadu v odvolacím řízení.

V souvislosti s tímto důvodem žalobce vznesl proti postupu správních orgánů v řízení o celním deliktu tři zásadní výtky. Poprvé: tvrdil, že správní řízení nebylo řádně zahájeno (pro nedostatek oznámení o zahájení); podruhé: namítal, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům; a potřetí: poukazoval na rozpor ve vyličení skutku, kdy žalobce, resp. jeho zaměstnanec, prý nepřihlásil všechno zboží (tj. i 1200 kرتونů čínských nudlí), jestliže ve skutečnosti přihlásil 3600 těchto kرتونů.

O důvody obnovy ale nejde.

K zahájení řízení: vyrozumění účastníka řízení o zahájení správního řízení (§ 18 odst. 3 spr. ř.) musí obsahovat přinejmenším stejné náležitosti jako podání účastníka směřující k zahájení řízení na návrh. Z oznámení správního úřadu tak musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a - *mutatis mutandis* - co se navrhuje (§ 19 odst. 2 spr. ř.). V souzené věci byl žalobce dopisem Celního úřadu Teplice ze dne 27. 4. 2001 předvolán k ústnímu jednání na den 17. 5. 2001 ve věci „*projednání celního deliktu zjištěného na základě Protokolu o zjištěném celním deliktu č. 0 TR 1095/03/01/SP, sepsaného Celním úřadem Liberec dne 9. 4. 2001.*“ Dalším dopisem ze dne 7. 6. 2001 byl žalobce opětovně předvolán k ústnímu jednání v téže věci, a to na

den 20. 6. 2001 (patrně se na první výzvu nedostavil), a byl též vyzván, aby se k věci, zejména k protokolu písemně vyjádřil. Této výzvy žalobce uposlechl a dne 20. 6. 2001 jednak celnímu úřadu předložil podrobné vyjádření k zmíněnému protokolu, jednak se dostavil k ústnímu jednání, jehož průběh je ve spise písemně zachycen.

Žalobce tedy protokol měl k dispozici a věděl podrobně, jak je skutek vymezen a jak je také právně kvalifikován. Byl zpraven o tom, že správní řízení je zahájeno, které věci se týká a co se navrhuje, přesněji řečeno, k čemu takové řízení směřuje. Není tu tedy již první ze tří kumulativních podmínek obnovy řízení – není tu vada řízení, tím méně taková, která by žalobce zbavila účasti v řízení nebo mu znemožnila obranu práva.

K možnosti žalobce vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění: smyslem § 33 odst. 2 správního řádu je umožnit účastníkovi řízení, aby ještě před vydáním rozhodnutí, tj. poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, případně učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Správní orgán je proto vždy povinen vyrozumět účastníka řízení o tom, že shromažďování podkladů bylo ukončeno (případně sdělí, kdy podklady budou shromážděny); reálně mu přitom umožní, aby se se shromážděnými podklady seznámil. Jakým způsobem (písemnou výzvou, při ústním jednání) o tom účastníka řízení zpraví, je na něm; musí však být schopen skutečnost, že své povinnosti dostal, relevantním způsobem doložit.

V souzené věci žalovaný tvrdí, že žalobce byl s podklady pro budoucí rozhodnutí seznámen při ústním jednání; odkazuje přitom na protokol, který byl toho dne sepsán. Obsah dovolaného protokolu ovšem tvrzením žalovaného nesvědčí. Je z něho toliko zřejmé, že se žalobce vyjadřoval k obsahu Protokolu ze dne 9. 4. 2001. Tento protokol ale rozhodně nebyl jediným podkladem pro vydání rozhodnutí. O tom, že by žalobci byly předloženy i jiné listiny, protokol o ústní jednání, ani ostatní obsah spisu nevypovídá. Žalovaný tak formálně nedoložil, že by žalobci umožnil seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim.

Tato procesní vada byla přitom způsobila podstatně ovlivnit rozhodnutí; významným aspektem při této úvaze je přitom skutečnost, že v řízení o celním deliktu, zejména v té části, kdy se rozhoduje o výši sankce, přísluší správnímu orgánu poměrně rozsáhlá diskreční pravomoc. Čím větší je prostor pro správní uvážení, tím závažnější je každé porušení procesního postavení účastníka řízení, který může oprávněně namítat, že při plném uplatnění jeho procesních práv mohlo být rozhodnutí pro něj příznivější (srov. Vopálka, V., Šimůnková, V., Šolín, M. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2003, 203 s.).

Zbývá posoudit, zda tato vada nemohla být napravena v odvolacím řízení, neboť právě to je nezbytnou podmínkou povolení obnovy řízení. Nemožnost zjednat nápravu v odvolacím řízení je přitom třeba chápat jako nemožnost v objektivním smyslu. Není podstatné, zda byla v odvolacím řízení náprava skutečně zjednána; rozhodující je to, zda důvod, pro nějž se účastník řízení domáhá obnovy

řízení, bylo či nebylo možno uplatnit již v řízení o věci samé, před tím, než rozhodnutí nabylo právní moci.

Ze spisu je ale zřejmé, že žalobce byl řádně poučen o možnosti podat odvolání a odvolání podal, nicméně v odvolání nenamítl, že by se snad nemohl seznámit s podklady pro budoucí rozhodnutí, ač tato vada mu musela být zřejmá nejpozději v době, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí I. stupně, které se o tyto podklady opírá. Žalobce tedy takovou námitku v odvolání uplatnit mohl a mohl se domáhat toho, aby v odvolacím řízení byla náprava zjednána. Nebránil mu v tom žádný nedostatek poučení ze strany správního orgánu, či poučení zavádějící (žalobce byl ostatně zastoupen advokátem). Nemožnost zjednat nápravu nyní tvrzené vady již v odvolacím řízení tu tedy není; tím proto není dán ani důvod obnovy.

K rozporu ve vyličení skutku: žalobce namítá, že jeho zaměstnanec přihlásil dokonce 3600 kartonů čínských nudlí, ač převážel jen 1200 kartonů, ale skutek správní orgán vyličil tak, jako by nebylo přihlášeno nic. Tato námitka ale nemůže mít úspěch. Podstatou celního deliktu zřetelně bylo utajení 1199 kartonů lihu a zastření jeho převozu tím, že budou deklarovány čínské nudle (větší počet přepravovaných kartonů s nimi). Postup správního orgánu (tj. nepřesná formulace výroku či odůvodnění), který k této vadě vede, je jistě nesprávný; o důvod obnovy podle § 62 odst. 1 písm. c) spr. ř. tu jít ale nemůže. Takové pochybení nemělo za následek nemožnost žalobce účastnit se řízení, a nemělo to podstatný vliv na rozhodnutí (neboť delikt spočíval v utajovaném převozu lihu a nikoli nudlí). Ani v tomto bodě tedy soud nemůže dát žalobci zapravdu.

Tvrzený důvod obnovy podle § 62 odst. 1 písm. e) správního řádu, tj. že rozhodnutí se opírá o důkazy, které se ukázaly být nepravdivými, pak žalobce spatřoval v tom, že důkazy byly opatřeny nezákonným způsobem. Žalobce tu ale směšuje dvě věci: skutečnost, že důkaz byl opatřen nezákonným způsobem, totiž ještě neznamená, že takový důkaz je nepravdivý. Je-li důkaz získán v rozporu se zákonem, pak je nepoužitelný a rozhodnutí o něj nelze opírat, a to i přesto, že třeba půjde o důkaz pravdivě vypovídající o skutkovém příběhu. Tvrzení o nezákonnosti důkazů, tedy nelze zaměnit s tvrzením o jejich nepravdivosti. Důvodem obnovy je ale podle zákona nepravdivost důkazů, která později vyšla najevo. Zde je pak namístě dát zapravdu žalovanému, který v tomto směru důvod obnovy podle § 62 odst. 1 písm. e) správního řádu neshledal.

Jelikož ale žalobce jak v řízení o obnově řízení, tak i v žalobě (VI.) namítal nezákonnost důkazů, o která jsou rozhodnutí o celním deliktu opřena, neboť ty prý byly pořízeny v rozporu se zákonem (např. obsah vysvětlení provedeného dle trestního řádu byl použit jako důkaz ve správním řízení, ač nebyl dodržen postup dle správního řádu) nebo chybí vůbec (např. pracovní smlouva uzavřená mezi žalobcem a p. S.), zkoumal soud, zda i toto tvrzení nemůže založit důvod obnovy řízení, byť i z jiného důvodu než podle § 62 odst. 1 písm. e) správního řádu.

Soud předesílá, že nápravu právních vad, tj. tvrzenou nezákonnost rozhodnutí, prioritně sleduje institut přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení (§ 65 správního řádu). Na zrušení rozhodnutí v takovém případě ale účastník procesní

nárok nemá (řízení podle § 65 spr. ř. je výkonem dozorčího práva nadřízeného úřadu, nikoli mimořádným opravným prostředkem).

Důvodně tvrzenou nezákonnost důkazů, o které se rozhodnutí opírá, vyšlou najevo po právní moci rozhodnutí, by zřejmě bylo možné považovat za důvod obnovy řízení podle § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu; „novou skutečností“ by tu byla právě nově najevo vyšlá nezákonnost získání důkazu. Podle přesvědčení soudu by tu nešlo k tíži účastníka, že takový důvod nesprávně podřadí pod jiné písmeno § 62 odst. 1 spr. ř.

Ani z této úvahy ale pro sebe nemůže žalobce nic vytěžit.

Nová skutečnost, zde tedy nezákonnost získání důkazů, by ale nezbytně musela vyjít najevo až po rozhodnutí ve věci s tím, že v řízení nebyla uplatněna bez zavinění účastníka řízení. To ale není projednávaný případ. Skutkové okolnosti, z nichž je dovozována nezákonnost důkazů (aniž by soud hodnotil, zda o nezákonnost šlo nebo ne) tu byly již v době řízení a žalobce o nich věděl. Byl nadto řádně poučen o možnosti podat odvolání a odvolání podal, nicméně nezákonnost důkazů v odvolacím řízení nenamítl. Nejde tedy o případ, že by takové skutečnosti vyšly najevo až po rozhodnutí a že by šlo o skutečnosti nové; novost je základním předpokladem tohoto důvodu obnovy řízení.

Namítá-li pak žalobce, že postupem správních orgánů bylo porušeno ustanovení § 3 odst. 1-4, § 18, § 33 odst. 1-2, § 46 správního řádu a článek 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, stejně tak předpisy upravující příslušnost a působnost celních orgánů – zejm. § 7 správního řádu a § 11 odst. 1-2 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, (žalobní námitka VI.), je jen obecná, případně shrnující. Pouhá citace zákonných ustanovení sama není žalobním bodem podle současné právní úpravy (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) a nebyla jím ani podle právní úpravy v době podání žaloby (§ 249 odst. 2 o. s. ř. ve znění tedy účinném). Obecně namítané vady přitom soud namísto žalobce nemůže (ostatně ani nesmí) vlastní aktivitou aktivně konkretizovat a subsumovat je pod konkrétní skutkový příběh. Vymezení rozsahu žaloby a specifikace jejích důvodů leží pouze na žalobci v důsledku dispoziční zásady, kterou je žalobní řízení ovládáno.

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů uzavřel, že žalovaný nepochybil, jestliže potvrdil rozhodnutí Celního ředitelství Ústí nad Labem o nepovolení obnovy řízení, a žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vyšel soud z toho, že žalobce neměl ve věci úspěch a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému podle obsahu spisu náklady řízení nevzešly a ani je neuplatňoval. Proto soud dále vyslovil, že žalovanému se právo na náhradu nákladů nepřiznává (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu